

Arrest

nr. 203 674 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 17 april 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 april 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 24 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 25 april 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en op 12/06/1970 geboren te zijn te Benin City, Nigeria. Op 07/07/2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, destijds onder de naam van 'A.S.(...)', geboren op 15/12/1984 te Benin City. Op 25/10/2011 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in arrest nr. 73492, d.d. 18/01/2012. U diende op 17/02/2012 een aanvraag in tot medische regularisatie, maar deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/04/2012. U diende een aanvraag tot wettelijke samenwoning met S.D.(...) in bij de stad Oostende, maar deze weigerde op 30/01/2018 deze wettelijke samenwoning te registreren. Op 21/02/2018 werd er u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Er werd een repatriëring georganiseerd per vlucht op 02/03/2018, maar deze werd afgelast nadat u zich verzette tegen uw vertrek in de kantoren van de luchthavenpolitie. Er werd een tweede repatriëring voorzien op 26/03/2018, maar deze werd geannuleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, omwille van organisatorische redenen. Er werd een nieuwe repatriëringspoging voorzien op 18/04/2018. U diende op 17/04/2018 een volgend verzoek om internationale bescherming in. In onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming, verwees u naar de asielmotieven die u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, en verwees u eveneens naar het overlijden van uw grootmoeder, waaromtrent u verwacht een akte van overlijden te ontvangen per DHL.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaarde, in het kader van onderhavig verder verzoek om internationale bescherming, dat uw grootmoeder in februari 2018 werd gedood door leden van de voodoo-groep die u vreest en waarover u reeds vertelde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie 'Written Declaration Plural Application', punt 1).

U verklaarde voorts, zoals u ook verklaarde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, dat de leden van deze voodoo-groep u willen dwingen zich bij deze groep aan te sluiten, en de positie van wijlen uw vader in te nemen, die voor zijn dood lid was (zie 'Written Declaration Plural Application', punt 2.4 en 2.5). U verklaarde dat u als nieuw element de akte van overlijden van uw grootmoeder wenst neer te leggen (zie 'Written Declaration Plural Application', punt 3.1), maar het dient vastgesteld dat u op datum van 18/04/2018 schriftelijk verklaarde nog niet te beschikken over deze akte, dat deze nog steeds te Nigeria is, en u iemand zal vragen om het u te bezorgen via het postorderbedrijf DHL. Het dient vastgesteld dat u deze akte tot op heden niet voorlegde.

De intentie tot het overmaken van de akte van overlijden van uw grootmoeder, constitueert evenwel geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Voor het overige kan enkel worden vastgesteld dat uw huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming **volledig in het verlengde** ligt van uw eerste verzoek om internationale bescherming. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit **omdat er geenszins geloof gehecht kon worden aan het door u beweerde asielrelaas**. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in tegen de beoordeling van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming, en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, gezien bovenstaande vaststellingen, is er in onderhavig geval geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u danig talmde met het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming – u diende pas een volgend verzoek in om internationale bescherming, nadat twee repatriëringspogingen werden geannuleerd, nadat u bijna twee maanden werd vastgehouden met het oog op verwijdering, en de dag voordat er op 18/04/2018 een derde poging tot repatriëring zou plaatsvinden (zie informatie DVZ in administratief dossier). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker er op dat de termijn van twee werkdagen waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen betreffende de ontvankelijkheid bij volgende verzoeken om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die wordt vastgehouden, niet gehonoreerd werd. Hierdoor kan volgens verzoeker geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meer genomen worden.

Verzoeker vervolgt dat door het overschrijden van de termijn tevens de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel geschonden is. Hij licht toe dat de wetgever voorzien heeft dat, aangezien verzoeker verblijft in een gesloten centrum, er binnen twee werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker hekelt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en leidt hieruit af dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van twee werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

In een tweede onderdeel herhaalt hij zijn vluchtmotieven zoals aangehaald in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij tegen zijn wil in lid diende te worden van het geheime Ogboni broederschap. Hij wijst tevens op het nieuw element dat hij inzake zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming heeft aangebracht, met name het recente overlijden van zijn grootmoeder door leden van het geheime Ogboni broederschap. Verzoeker geeft aan dat dit broederschap het op hem gemunt heeft, nadat hij eerder weigerde de positie van zijn vader in te nemen. Zijn vader had deze belofte gemaakt naar het broederschap toe. Verzoeker benadrukt dat de leden van deze voodoo-groep tentakels hebben in alle lagen van de gemeenschap in Nigeria en rituelen uitvoeren waarbij menselijke offers worden gebracht. Verzoeker stelt dat hij in januari 2018, via zijn tante in Nigeria, de waarschuwing kreeg dat zijn grootmoeder gevaar liep en dat zijn grootmoeder kort nadien overleed. Via zijn tante weet verzoeker dat zij overleden is in haar slaap en er bloed uit haar neus kwam toen zij overleden was. Haar overlijden is volgens verzoeker een nieuwe vergelding voor zijn weigering om tot het broederschap toe te treden. Verzoeker is hierin zeer formeel. Dit broederschap "offert" regelmatig mensen als onderdeel van hun rituelen. De dood van een hoogbejaarde vrouw werkt bovendien, zoals eerder gesteld, weinig tot geen argwaan.

Verzoeker duidt aan contact te hebben opgenomen met zijn tante in Nigeria voor het overmaken van de overlijdensakte, waarmee hij ondersteuning kan geven aan het nieuwe element dat hij aanhaalt in zijn vluchtrelaas. Door de noodzakelijke verwerkingstijd om dit document te bekomen via zijn tante, kon verzoeker dit niet onmiddellijk bekomen (stuk 4). Via DHL verkreeg verzoeker op 30 april 2018 de overlijdensakte toegestuurd (stuk 5), waaruit de bevestiging blijkt dat zij overleden is op 14 februari 2018. Dit document bevestigt het relaas van verzoeker, met name het overlijden van zijn grootmoeder. Verzoeker is formeel, en dit wordt door de tante van verzoeker in Nigeria bevestigd, dat haar overlijden te wijten is aan de voodoo-groep die het ook op verzoeker gemunt heeft.

Verder bevestigt verzoeker dat zijn relaas zoals weergegeven in zijn schriftelijke uiteenzetting van 17 april in het verlengde ligt van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming en stelt dat dit, gelet op zijn problemen met het broederschap in Nigeria, ook zeer logisch is.

Verzoeker ontkent voorts dat hij zich pas in uiterste nood zou hebben beroepen op deze vrees. Hij licht toe dat hij op 21 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding verkreeg. Hij wordt sindsdien vasthouden in een gesloten centrum. Op 22 februari 2018 werd hij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij vraag 9, waarbij verzoeker kan aangeven waarom hij niet kan terugkeren naar Nigeria, verklaart verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria door de problemen met het broederschap waar zijn vader deel van uitmaakte (stuk 3). Verzoeker wees derhalve reeds op deze situatie sinds het begin van zijn opsluiting. De procedure tot verwijdering werd echter voortgezet. Toen het voor verzoeker zeer duidelijk werd dat hij diende terug te keren naar Nigeria, zonder dat hij hieraan nog iets kon doen, diende hij een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingsstukken gevoegd:

- (1) vragenlijst van 22 februari 2018
- (2) mailverkeer met de sociaal assistente van verzoeker
- (3) overlijdensakte grootmoeder verzoeker

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48 tot en met 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zou (kunnen) geschonden zijn. De schending van dit artikel wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De asielinstanties hebben tot taak om de relevante elementen van dit verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te onderzoeken en te beoordelen. De beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.4. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, de gestelde termijn van twee werkdagen niet gerespecteerd heeft.

Artikel 57/6, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.”*

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“De Commissaris-generaal moet een beslissing betreffende de ontvankelijkheid nemen binnen de twee werkdagen, indien het gaat om volgende verzoeken om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die wordt vastgehouden. Het is aangewezen om deze verzoeken snel te behandelen, gezien er wordt verondersteld dat deze enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. De verzoeker heeft immers al toegang gehad tot de asielprocedure vooraleer hij werd vastgehouden.*

Dergelijk element wordt ook erkend in artikel 8.3, d) van de richtlijn 2013/33/EU, als een objectief criterium dat een redelijke grond vormt om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan met het loutere doel om de uitvoering van het terugkeerbesluit te vertragen of te verhinderen. Vanaf het moment dat een verzoeker wordt vastgehouden, werd er noodzakelijkerwijze een verwijderingsprocedure in zijn hoofde opgestart, die enkel wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Artikel 41.2 a) van de richtlijn 2013/32/EU voorziet uitdrukkelijk dat er van de termijnen die normaal gelden voor de versnelde procedures, overeenkomstig het nationale recht, kan worden afgeweken, wanneer de behandelingsprocedure wordt versneld overeenkomstig artikel 31, lid 8, onder g), met name, wanneer de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verwijderen. Deze specifieke termijn van twee werkdagen is bijgevolg in overeenstemming met de richtlijn 2013/32/EU. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109)".

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordeterminj betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. En niet omdat, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, de verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt, maar wel omdat de (Europese) wetgever veronderstelt dat deze verzoeken enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in haar beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te geven waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vijfde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgende verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgende verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met de Ogboni broederschap waar zijn vader deel van uitmaakte.

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 73 492 van 18 januari 2012 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen met de Ogboni broederschap. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.6.2. In het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming beweert verzoeker dat hij nog steeds gezocht wordt door de Ogboni broederschap. Hij verklaart voorts dat zijn grootmoeder door leden van de Ogboni broederschap gedood werd. Ter staving hiervan brengt hij bij onderhavig verzoekschrift een fotokopie bij van haar overlijdensakte.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers nieuw bijgebrachte elementen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Wat betreft verzoekers verklaringen over het overlijden van zijn grootmoeder, stelt de Raad vast dat dit element volledig voortvloeit uit het vluchtrelaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet die door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Ook de overlijdensakte gevoegd aan het verzoekschrift vermag dit niet te doen. Daargelaten dat de overlijdensakte een loutere fotokopie betreft, kan uit deze overlijdensakte hoogstens worden afgeleid dat de grootmoeder van verzoeker overleden is op 14 februari 2018. In welke omstandigheden dit overlijden heeft plaatsgevonden, wordt niet vermeld. Dat dit zou gebeurd zijn door leden van de Ogboni broederschap omwille van verzoeker, wordt hiermee dan ook geenszins aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven nog terecht opgemerkt dat verzoeker danig talmde met het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming: *“u diende pas een volgend verzoek in om internationale bescherming, nadat twee repatriëringspogingen werden geannuleerd, nadat u bijna twee maanden werd vastgehouden met het oog op verwijdering, en de dag voordat er op 18/04/2018 een derde poging tot repatriëring zou plaatsvinden (zie informatie DVZ in administratief dossier).”* Het feit dat verzoeker, toen hem op 22 februari 2018 in het kader van de procedure 13septies bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of er een reden is waarom hij niet terug zou kunnen naar zijn land van herkomst, melding heeft gemaakt van zijn vluchtmotieven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker niet eerder een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gewacht heeft dit te doen de dag voordat er op 18 april 2018 een derde poging tot repatriëring zou plaatsvinden. Deze vaststelling doet wel degelijk verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hij de gelegenheid dient te krijgen om zijn vluchtrelaas aan de hand van de door hem nieuw meegedeelde elementen en de overlijdensakte van zijn grootmoeder uiteen te zetten voor het Commissariaat-generaal, benadrukt de Raad vooreerst dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgende verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 7, 'Written Declaration Plural Application'), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet-ontvankelijk van het verzoek (volgend verzoek) om internationale bescherming kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet onvankelijk verklaren van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.11. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS